

La habitación de al lado

Direcció i guió: Pedro Almodóvar **País:** Espanya **Durada:** 106 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Tilda Swinton, Julianne Moore, John Turturro, Alessandro Nivola... **Música:** Alberto Iglesias **Fotografia:** Eduard Grau **Distribuïdora:** Warner Bros **Estrena a Espanya:** 18/10/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

La Ingrid i la Martha van ser molt amigues en la seva joventut. Totes dues treballaven a la mateixa revista, però la Ingrid va acabar convertida en novel·lista d'autoficció i la Martha en reportera de guerra. Les circumstàncies de la vida les van separar i, després de molts anys sense tenir contacte, es tornen a trobar en una situació extrema, però estranyament dolça. Primer llargmetratge rodat íntegrament en anglès de Pedro Almodóvar. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Rendició incondicional

L'Ingrid, escriptora, s'assabenta a Nova York que una bona amiga que fa temps que no veu, la Martha, antiga corresponsal de guerra, pateix un càncer cervical. Va a visitar-la a l'hospital i l'acompanya en una situació tan dura, ja que està distanciada de la seva única filla, la Michelle. Quan li anuncien que la malaltia no té cura, la seva opció és clara, parlar de guerra contra el càncer no té sentit, cal llençar la tovallola i recórrer a l'eutanàsia, pràctica fora de la llei, encara que s'ha procurat una pastilla letal, que prendrà en el moment més convenient. Mentrestant, i després de revelar-li les seves intencions, demana a l'Ingrid que l'acompanyi en un casalot a Woodstock, llogat a aquest efecte, ella mai sabrà quan es traurà la vida, però la porta tancada de la seva habitació serà el senyal que ho ha fet.

A **Pedro Almodóvar** sempre l'ha espantat rodar en anglès, diversos van ser els projectes anunciats i mai executats en aquest idioma, i al final dos curts, *La voz humana* i *Extraña forma de vida*, li han donat l'impuls necessari per rodar el seu primer llarg en la llengua de Shakespeare, *La habitación de al lado*, inspirat en una novel·la de **Sigrid Nunez**. Es nota de seguida que l'idioma segueix sent un handicap, ja que hom diria que el manxec ha instruït el repartiment, especialment les dues actrius protagonistes, **Tilda Swinton** i **Julianne Moore**, per entregar les seves frases amb gran nitidesa, gairebé sembla que estem assistint a una lliçó d'anglès, el cert és que fins i tot el no gaire expert entendrà les frases sense haver de llegir els subtítols. En qualsevol cas, això impregna el film d'una gran artificialitat, de manera que els passatges més expressius són aquells en què no hi ha paraules, i les cares de les actrius comuniquen tot allò que han de comunicar.

El gran problema de l'Almodóvar dels últims temps és que ha perdut la frescor, abans aconseguia imprimir naturalitat a allò artificial o rar, encara que pogués resultar-te aliè; ara, simplement, allò artificial resulta artificial; potser perquè el seu discurs intel·lectual no arriba a excessives profunditats. És clar que ha entregat un film ideològic esbiaixat, on defensa el que alguns anomenen mort digna, o eutanàsia, i que tota la vida s'ha anomenat suïcidi, defensa continuada en totes les entrevistes promocionals o en recollir el seu Lleó d'Or a Venècia. I a l'hora de sostenir aquestes idees o d'altres, falta subtilesa, per exemple a l'hora d'explicar-nos que les pastilles terminals es compren a la "dark web", la impressió és que un neòfit ha llegit alguna cosa sobre el tema a la premsa i ha decidit fer servir aquest recurs; no és l'únic "pegot", també grinyola la noia lesbiana que demana a l'Ingrid un llibre dedicat per a la seva xicota, els carmelites homosexuals, ja se sap que el sexe és fonamental a la vida, però encara més en zones de guerra, o el policia "fanàtic religiós", i en fi, les cites cultes, literàries o cinèfiles, James Joyce, John Huston, Buster Keaton, o les tosques diatribes al neoliberalisme i l'extrema dreta resulten tremendament impostades.

Sens dubte que Almodóvar és algú amb talent i sensibilitat, increïble el partit visual que treu als munts de llibres quan l'Ingrid els està dedicant, o el registre de la casa de la Martha a la recerca de la pastilla perduda, amb aquests calaixets i taules amb objectes tan endreçadets, ni Marie Kondo, vaja. També sap crear intriga amb la porta oberta o tancada, senyal de vida o mort, i porta molt bé el moment en què l'Ingrid torna d'un dinar amb en Damien, antic amant de les dues amigues, a qui dona vida un sobri **John Turturro**. En el repartiment, els actors hispans són purs comparses, en canvi treu partit al seu entrenador personal el model italià **Alvise Rigo**, i **Alessandro Nivola** compon sense despenjar-se el seu odiós policia.

José María Aresté - decine21.com